

я и се върна да види, що е направило момчето.

Щомъ влѣзе въ бояджийницата, уплашено извика:

— Какво е това!

Иисусъ бѣше сложилъ всичката прежда въ единъ голѣмъ котелъ да ври и бѣше пустналъ всичкитѣ бои. Отъ черната боя, която бѣше най-много, водата въ котела бѣше почернѣла.

— Не се ядосвай, — му отвърна Иисусъ: — азъ зная какво върша. На обѣдъ всичко ще бѣде готово.

— Какво ще кажа на хората? — викна отчаяно майсторътъ. — Ей сега ще дойдатъ да си искатъ преждата. Защо направи това?

Продавачитѣ на смокини, портокали и нарове, дърводѣлцитѣ и всички, които работѣха около тѣхъ, нададоха любопитно глави презъ вратата, за да разбератъ, що става вжтре.

— Никога, — казваше майсторътъ, — така не е грѣшилъ. Виновенъ съмъ азъ, че оставихъ такава работа на едно дете.

Тогава Иисусъ почна да вади преждата отъ котела. Най-напредъ извади черната следъ това червената, после жълтата, зелената и така извади наредъ всички прежди съ такива цвѣтове, съ каквито майсторътъ му бѣше поржчалъ да ги боядиса. Хората, които стоеха тамъ и гледаха, не знаеха, какво да кажатъ. Чудото на детето Иисусъ ги смая. И за единъ часъ само всички въ града знаеха за станалото. На обѣдъ, когато Иисусъ си отиваше въ къщи, хората по улицитѣ го гледаха и се чудѣха.

— Какъ може да бѣде това? Нали Той е синътъ на Мария? На Мария, която всички познаваме, на прислужницата въ храма? Може ли тя да роди таково чудно дете? Чудно наистина!

Отъ тогава за Иисуса почна да се говори изъ цѣлия градъ.

Близо до тѣхъ живѣеше една жена, която имаше двама синове на Иисусовата възраст. Заедно си играеха децата въ сѣботни дни, когато бѣха свободни. Като чуваше майката това, което се говорѣше

за Марииния синъ, ядосваше се и завиждаше, че нейнитѣ деца не сж умни като Него.

Единъ день, когато Иисусъ отиде да вика децата да играятъ заедно, тя взе двамата си сина и ги затвори въ единъ голѣмъ кафезъ, въ който по-рано затваряше гължитѣ си.

— Иисусе, — каза тя на детето, — познай, какво има скрито въ кафеза.

— Два бѣли гължба, — отвърна Иисусъ.

Когато жената отвори кафеза, за да извади децата, отъ него изхвъркнаха два бѣли гължба и кацнаха на прозореца.

Тогава жената почна да плаче и да си скубе коситѣ. Тя колѣнчи предъ Иисуса и взе да Го моли.

— Наистина, Ти си синъ Божи. Върни човѣшкия образъ на децата ми!

— Добре, — рече детето. — Хайде, деца, — елате да играемъ!

Гължитѣ пакъ станаха деца и се затичаха да играятъ съ Иисуса.

Отъ този день жената повѣрва въ Иисуса и стана приятелка на Божията майка. По-късно нейнитѣ два сина станаха послушни и върни Негови ученици.

А когато настана скръбниятъ часъ, когато Иисусъ бѣ разпнатъ на кръста и Богородица плачеше, прегръщайки нозетѣ Му, жената я утешаваше. „Не плачи, — казваше тя; — сега Синъ ти е вече при Бога. Той е застаналъ отъ дѣсната Му страна и те чака, когато отидешъ тамъ, да ти дадатъ мѣстото, което никоя друга жена освенъ тебе, нито въ живота, нито следъ смъртъта си, може да има“.

„Да бѣде волята Ти, Татко нашъ,“ — се молѣше Мария, колѣничала до кръста.

ПРОЛѢТНА КАРТИНА

отъ

Трайко Симеоновъ

Презъ стобора цвѣналата слива
китни вейчици подава,
и за пролѣтѣта красива
съ бѣлий цвѣтъ ни поздравява.

Духна вѣтъръ — сви, изви... отлитна...
Запилъ се надалече...